

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 419

Barcelona, 22 de juliol de 1975

Preu: 10 pessetes

EDITORIAL

El poble d'Euskadi ens crida

Des d'Euskadi, sotmès a la violència dictatorial de l'estat d'excepció, ens arriba el crit d'alerta: **GARMENDIA I OTAEGUI PODEN SER JUTJATS EN QUAALSEVOL MOMENT I EXECUTATS.**

Les autoritats de la VI Regió Militar, sota la jurisdicció de la qual estan sotmesos els dos lluitadors bascs en el sumari 74/74, no fan vacances i acaben d'exigir als advocats d'ambdós que facin les corresponents qualificacions de defensa, amb la qual cosa la causa queda ja pendent de fixar la data per al consell de guerra. **AIXÒ POT SIGNIFICAR QUE ELS DARRERS DIES DE JULIOL O A L'AGOST, APROFITANT EL PERÍODE DE VACANCES, EL GOVERN ARIAS, QUE JA VA ASSASSINAR EN PUIG ANTICH I EN HEINZ CHEZ, TORNI A ASSASSINAR, SI NO HO IMPEDIM.**

La tàctica de multiplicar les penes de mort, tant contra els acusats de delictes comuns com contra els militants de l'oposició antifranquista, s'expressa en aquest moment en les condemnes de mort ja imposades a Josep San Julián, Enric Vidal Ríos i Antoni Tomás Carrión, en les peticions fiscals de mort contra Garmendia i Otaegui, en l'amenaça de mort que plana també damunt d'Eva Forest, Durán i els seus companys. Lluitar contra la pena de mort, impedir qualsevol execució, és una qüestió decisiva en la marxa cap a la llibertat i la democràcia, en la consecució del canvi polític.

S'ha iniciat, a Catalunya, l'acció per l'anul·lació de les tres penes de mort dictades contra San Julián, Vidal i Tomás Carrión. Però cal fer un esforç molt més gran per impedir la seva execució i salvar també així els antifranquistes bascs. Aquest és el pregó sentit del document dels 254 advocats de tot Espanya dirigit al president del Govern que recollim en aquest mateix número de "Treball", el sentit de l'escript de les 23 entitats barcelonines que demanen l'aixecament de l'estat d'excepció a Guipúscoa i Biscaia, el dels nombrosos pronunciaments contra

la pena de mort que encara s'han de multiplicar molt més.

Les organitzacions democràtiques del poble basc, i en particular el Partit Comunista d'Euskadi, han cridat la classe obrera, tots els treballadors a **DECLARAR LA VAGA GENERAL EN EL MOMENT MATEIX QUE COMENCI EL CONSELL DE GUERRA CONTRA GARMENDIA I OTAEGUI**, a promoure una poderosa acció de protesta de tota la població d'Euskadi per impedir la seva execució i salvar les seves vides amenaçades. Cal que aquesta crida trobi un pregó ressò solidari a tot Catalunya. Des d'ara mateix, a les ciutats i al camp, a cada fàbrica, lloc de treball, estudi i vivenda, a tot Catalunya, cal organitzar ja la resposta unida i decidida al consell de guerra contra Garmendia i Otaegui.

Els professionals, els artistes i intel·lectuals, els comerciants i industrials, els sacerdots, les do-

nes i la joventut, tota la població ha de preparar l'acció múltiple per impedir el crim que el govern, acorralat i descompost, d'Arias pretén cometre amb el va intent de frenar la seva caiguda. També els militars i les forces de l'ordre públic han de trobar les formes d'expressar la seva oposició a aquestes execucions i treure a la llum el propòsit de la dictadura d'enfrontar-los amb el poble, d'engendrar i atiar la violència, de fer de les forces armades el seu instrument de dominació contra la voluntat nacional.

Les vacances no han de ser un obstacle perquè tots participem a la mobilització massiva contra el crim. Fins i tot des dels llocs de repòs, una allau de telegrams, escrits i resolucions, de manifestacions, ha d'expressar el sentiment unànim d'oposar-se a l'execució de Garmendia i Otaegui.

Pancarta posada a Sabadell, el primer de juliol, per la J.C. (Foto "Treball")

LA VAGA DE LA CONSTRUCCIÓ I LA PREPARACIÓ DE L'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL

La vaga dels obrers de la construcció de la "província" de Barcelona, els dies 2, 3 i 4 de juliol, ha estat un èxit que ajudarà els seus protagonistes a respondre com cal a la intransigència dels patrons, que han trencat les discussions del conveni.

Com se sap, l'origen de l'acció és la plataforma reivindicativa de 19 punts elaborada pels treballadors del ram en assemblees a les obres. Després, pel mateix mètode, es va procedir a l'elecció de representants per a la Comissió Deliberadora paral·lela (l'oficial no era representativa) que ha actuat, i continua actuant, com a nucli dirigent dels treballadors. Sota el seu impuls es va aconseguir que la plataforma de 19 punts s'aprovés en assemblees de càrrecs sindicals a Barcelona, Terrassa, Sabadell, Mataró, Martorell, Cornellà, Badalona i Vilanova i la Geltrú i que la signessin uns 15.000 treballadors. Tot això va menar a la realització de nombroses vagues parcials els dies 16 i 17 d'abril i a la decisió democràtica de cridar a la vaga general del ram per als dies 2, 3 i 4 juliol.

Comissions Obreres i el PSUC van prestar, des del començament, un decidit suport a l'acció, que varen popularitzar a través de reunions, fulls, articles a la seva premsa, inscripcions a les parets i per altres mitjans. El PTE (Partit del Treball d'Espanya) va donar també el seu suport resolutament, però, sense comptar amb els organitzadors de la vaga ni discutir prèviament amb les altres organitzacions i moviments de l'oposició, va cridar a fer els dies 2, 3 i 4 de juliol "Jornades d'acció democràtica" semblants a les que es van fer a Madrid el mes anterior.

No cal dir que la intensa campanya d'agitació feta pel PTE va donar una contribució positiva a l'organització i a l'èxit de la vaga; però l'"acció democràtica", a la qual cridava la seva propaganda, no es va esdevenir ni la vaga de la construcció no va tenir cap altre caire.

La conclusió que se n'ha de treure és que, com s'ha comprovat tant vegades, la propaganda sola no és prou per a promoure accions generalitzades de masses.

La vaga de la construcció dels dies 2, 3 i 4 de juliol va ser un èxit no per l'agitació i la propaganda que vàrem fer entre tots, sinó perquè la varen organitzar els treballadors del ram a través d'assemblees a les obres, de reunions de

càrrecs sindicals als sindicats i altres formes obertes, amb vocació de legalitat, que varen fer de la Comissió Deliberadora paral·lela una direcció autènticament representativa. L'agitació i la propaganda foren únicament un ajut, un complement.

Cal retenir la lliçó pensant en la preparació de les accions coordinades de masses que, obliquament, caldrà fer aquesta tardor per arribar a la vaga o acció democràtica nacional que imposi la ruptura. Com en la vaga de la construcció, el punt la partença de les accions de masses que s'apropen l'hem de trobar en la defensa de les reivindicacions dels obrers dels diferents rams, dels estudiants i ensenyants, dels funcionaris, del personal sanitari, etc., que hauran de coordinar la seva lluita i buscar la convergència amb la que menen les associacions de veïns, els col·legis professionals i altres entitats i moviments de caràcter o vocació democràtics.

Els partits clandestins i les plataformes unitàries de l'oposició no poden decidir per ells mateixos, al marge de les organitzacions i moviments de masses, quan i com s'han de fer les jornades generalitzades. El seu paper consisteix precisament a empenyer les lluites cap a formes coordinades cada cop més elevades, a través del progrés de l'acció i del diàleg i l'acord entre tots, fins arribar a la gran acció nacional que faci relit el canvi democràtic.

Els comunistes catalans, que ens hem assignat com a objectiu principal dels propers mesos promoure una acció democràtica nacional de Catalunya, estimularem i prestarem suport a totes les iniciatives que tenen de deixar a fer progressar la lluita de masses, vinguin d'on vinguin, i posarem tot el nostre esforç en la defensa dels drets i aspiracions de totes les capes de la població, la satisfacció de les quals fa indispensable el canvi democràtic,

Sanitat, una batalla de tots

Els darrers metges vaguistes han tornat a la feina mostrant un sentit de responsabilitat social molt superior al de l'INP. Però no han tornat derrotats ni abandonant el camp de batalla: alguns d'ells han dit que continuaran la lluita per altres camins.

Tots els problemes queden pendents, agreujats pels acomiadaments de metges i infermeres. I ara intervé un element nou: la reacció solidària d'amplis sectors de l'opinió.

La vaga dels MIR no sols no ha provocat cap reacció adversa significativa entre la població, sinó al contrari: manifestació de veïns i personal de la Residència a Bellvitge el dia 11 de juliol; irrupció de 300 persones a l'INP el 12, amb lliurament d'una carta de 20 associacions de veïns; solidaritat de 3 associacions de Montcada i Reixac; de 87 enllaços de 27 empreses de Badalona, Sant Llorenç de la Muga i Sant Adrià; d'una assemblea de càrrecs sindicals d'Aigua, Gas i Electricitat de Badalona i Santa Coloma; del jurat de Solvay; d'una assemblea de la Construcció de Mataró. El dia 16 es produí una concentració a la plaça de Sant Jaume de Barcelona amb l'assistència d'enllaços de Sant Adrià, que pretenien d'entrevistar-se amb en Masó. Més de 30 catedràtics de Medicina i metges han signat també una carta en suport dels MIR. I per damunt de tot, destaca l'aturada de 150 empreses, decidida en assemblea de càrrecs sindicals.

Estendre i multiplicar les formes de solidaritat, tot plantejant alhora els déficits sanitaris de cada barri i denunciant l'estat de gestió que representa la gestió de l'INP (reivindicant el control i l'administració democràtics d'uns diners que surten de la butxaca dels treballadors), és un imperatiu de tot el poble, perquè la batalla dels MIR és una batalla de tot el poble i l'objectiu només és una treva.

PUNTUALITZACIONS

Uns lectors de **TREBALL** de Gandesa ens fan arribar les següents crítiques i puntualitzacions sobre la nota apareguda al núm. 416 (10-6-75) amb el títol: Terra Alta. "LA TERRA PER A QUI LA TREBALLA".

La festa de la Fontcalda no coincidí amb el Primer de Maig: fou el primer diumenge de maig, dia 4. No aparegué la consigna "Democràcia" sinó la de "Franco assassí". L'acció fou reivindicada, amb octavilles, per uns "Núclis per l'ASSEMBLEA de la TERRA ALTA". El ressò entre la població, a judici d'aquests lectors, fou més aviat negatiu.

La batalla per la conquesta de les UTT

"Pel que fa a la segona fase comencem a observar les mateixes anomalies que a la primera, ja que en aquests moments no se sap absolutament res de com s'hauran desenvolupant", afirmaven, entre altres coses, els presidents i vicepresidents de les UTT del metall de tot el Baix Llobregat en un document col·lectiu que, després, va rebre el suport d'una assemblea de més de mil enllaços metal·lúrgics de la comarca i que posteriorment va ser base de discussió a totes les empreses del Baix Llobregat.

En realitat, l'analogia amb la primera fase hi és en molts aspectes. No solament en la preparació "clandestina", d'amagat, per part del govern i la CNS, sinó també en la seva preparació pública, de masses, per part del moviment obrer.

Abans que les eleccions a les UTT es convoquin oficialment, els treballadors ja les preparen, els enllaços les discuteixen, es fan assemblees i reunions d'enllaços de diverses empreses, s'elaboren programes de ram. El fet que la CNS no hagi dit encara com es constituiran les UTT està menant a una àmplia discussió de com els treballadors consideren que han d'estar compostos els òrgans de representació a nivell de ram i localitat, l'estructura del SINDICAT DE CLASSE, en definitiva.

Malgrat la seva por, la CNS i el govern no comptaven segurament que el triomf obrer, unitari i democràtic assolís les dimensions que va tenir a la primera volta, en les eleccions d'empresa. Ara pensen, probablement, com va subratllar l'ABC, que va ser un "súicidi" haver convocat eleccions al cent per cent. Però encara s'obstinen a conservar el cadàver sense que empesti massa. El que passa és que ja no saben prou bé com fer-ho. O no poden. Sembla difícil que puguin retardar les eleccions a les UTT més enllà de setembre. Correrien el risc que coincidissin amb l'onada d'accions reivindicatives previsibles per a aquesta tardor. Però, si es fan pel setembre, poden esdevenir una magnífica ocasió per a posar en tensió l'organització de masses dels treballadors, a través dels enllaços i les múltiples formes de sindicalisme de classe que s'han desenvolupat, i constituir un estímul per a la batalla reivindicativa. Evidentment, l'actitud defensiva del règim és "lògica", amb la lògica del qui sap que no hi ha remei per a ell.

Tenim l'exemple de la recent assemblea de més de mil enllaços del metall del Baix Llobregat al sindi-

cat de Cornellà, a la qual ja ens hem referit. Va ser una expressió força eloqüent de la nova dimensió del moviment obrer a tot arreu. La meitat o més eren enllaços nous, clegits de fresc, que feien la seva primera assemblea comarcal. I el seu nivell combatiu, polític, sindical era notable; notable la seva consciència d'actuar en representació de milers de treballadors; notable la seva responsabilitat a l'hora de plantejar-se perspectives de lluita. Era evident que es tractava d'una avantguarda real del moviment obrer. L'assemblea va significar la seva major cohesió entorn a plantejaments sindicals i polítics àmpliament debatuts allí mateix. Des de la denúncia del retard de la patronal en la negociació de la revisió semestral del conveni del metall fins a la presència del sindicalisme de classe en el canvi polític, en la ruptura, en la conquesta de la llibertat. Allí es va decidir també l'acció solidària amb els MIR, de denúncia de la situació de la sanitat al país i del robatori de la seguretat social, i allí es va decidir, per a l'endemà, l'atur que es va fer a més de 150 empreses. Però l'eix material de l'assemblea va ser la marxa cap a l'elecció de les UTT, la crida als treballadors a preparar-les i discutir-les, ara que la reivindicació col·lectiva del nombre de llocs que el Baix Llobregat té dret a ocupar a la UTT provincial del metall.

L'experiència de la Seat assenyalava també que els treballadors no esperen. A l'empresa i a la CNS els fan por els enllaços elegits de bell nou, la força obrera que representen, i per això estan retardant l'elecció del jurat. Però els enllaços de Seat, amb el suport de tots els treballadors i aplicant una pràctica adquirida de fa poc, que s'està estenent per Barcelona, de fer servir els locals de la CNS, han elegit "provisionalment", en una d'aquestes reunions, un jurat "provisional" que ha començat a actuar de forma immediata i amb tota responsabilitat, com si fos "definitiu". Una de les seves primeres decisions ha estat convocar públicament una recollida d'ajut econòmic solidari per als acomiadats. En pocs dies, quan la recollida encara no s'havia acabat, i malgrat les traves de l'empresa, havien aplegat més d'un milió de pesetes als tallers.

Un altre lloc on es demostra la miopia de l'empresa i del govern, la seva por a abordar de cara la realitat d'una correlació de forces que s'imposa, és a la Telefònica, on l'empresa sembla que vol discutir el

proper conveni amb el jurat d'abans, derrotat àmpliament en aquestes eleccions. Per això posen tots els obstacles que poden a l'elecció del nou jurat.

Un exemple de com imposar, a través de la lluita, la presència pública de formes extralegals (però no pas clandestines!) d'organització obrera, de com conquerir per a elles zones d'activitat legal, d'imposar, en certa manera, la seva legalitat el constitueix la CONSTRUCCIÓ, amb la COMISSIÓ DELIBERADORA elegida a les obres, amb el suport de milers de signatures, que ha actuat com a centre públic de coordinació i direcció de la darrera vaga i que ho continua fent en la lluita en marxa per imposar les reivindicacions obreres en la nova situació que ha creat el trencament oficial de negociacions del conveni provincial.

Aquesta situació, en el seu conjunt, només fa que apuntar allò que serà, sens dubte, el desenvolupament del moviment les properes setmanes, el combat per imposar les reivindicacions d'empresa, de ram, generals, alhora que per conquerir la representativitat unitària i democràtica a tots els nivells.

Assemblea de Catalunya-J.D. d'Andalusia

Hi ha hagut una reunió entre representants de l'Assemblea de Catalunya i la Junta Democràtica d'Andalusia, fruit de la qual és un acord total en l'objectiu comú de la ruptura democràtica.

Ambdós organismes unitaris manifesten que aquesta ruptura serà obtinguda per una gran mobilització popular de tots els sectors socials, sindicals i polítics i, per tal d'aconseguir-la, consideren que és urgent la coordinació de la lluita per les llibertats democràtiques.

Rebutgen decididament qualsevol fórmula successòria del règim i també les temptatives d'exclusió de forces democràtiques.

Finalment, reafirmen la solidaritat amb el poble d'Euskadi.

Al socialisme a través de la llibertat

Entrevista amb Gregori López Raimundo al seu retorn d'Itàlia

Entre el nou i l'onze de juliol ha tingut lloc a Roma una reunió bilateral entre dues delegacions del Partit Comunista Italià i del Partit Comunista d'Espanya, en la qual ha participat el Secretari General del PSUC. "Treball" va enviar al company Gregori López Raimundo un qüestionari que ens ha contestat així:

T. Quin ha estat el resultat principal de la recent reunió entre les delegacions del PCI i del PCE?

GLR. La decisió de marxar al socialisme a través del desenvolupament de la democràcia constitueix, segons el meu parer, el moll de l'os de les discussions de Roma entre el PCI i el PCE i de la declaració conjunta que es va fer pública l'endemà amb ocasió del míting de Livorno, en el curs del qual Santiago Carrillo i Enrico Berlinguer varen subratllar el propòsit d'ambdós partits de lluitar per una alternativa original a l'actual societat capitalista que conjunxi socialisme i llibertat.

La premsa europea ha comentat àmpliament la "Declaració de Livorno" i ha destacat l'afirmació solemne que hi fan els comunistes italians i espanyols que "... la seva concepció d'un procés democràtic de marxa al socialisme, amb pau i llibertat, comporta no una actitud tàctica, sinó una convicció estratègica..."

En relació amb això cal fer ressaltar que la "Declaració de Livorno" no representa una innovació, sinó una ratificació de la política que vénen seguint ambdós partits. Pel que fa a nosaltres, és conegut que el VIII Congrés del PCE i el III Congrés del PSUC varen establir una estratègia que tendeix a aconseguir un règim socialista amb llibertats polítiques formals i pluralitat de partits. L'informe aprovat pel III Congrés del PSUC diu, sobre aquest tema:

"Entenem que el triomf del socialisme a Espanya significarà la més completa floració de la democràcia, del respecte dels drets humans, de la igualtat i la col·laboració fraternal entre els pobles. Ens pronunciem per un socialisme en què el poder de decisió estigui en les masses, la participació de les quals als òrgans de poder serà assegurada pel més ampli exercici de la democràcia política i econòmica a través dels òrgans de representació política i de gestió econòmica. Propugnem un socialisme pluripartidista,

llibertats polítiques, llibertats de creació i confrontació ideològica oberta, un socialisme que doni plena satisfacció a les necessitats materials i espirituals de l'home, que faci l'home germà de l'home."

La "Declaració de Livorno" insisteix en el mateix plantejament quan proclama: "... El socialisme no pot afermar-se als nostres països més que pel desenvolupament i l'afermament de la democràcia...", ço que suposa "... afermament de les llibertats personals i col·lectives... Estat laic... pluralitat de partits... autonomia sindical... llibertat religiosa, llibertat d'expressió, llibertat per a la cultura, la ciència i l'art..." La Declaració diu també que "... una solució socialista és cridada a assegurar un desenvolupament productiu elevat gràcies a una política de planejament democràtic que permeti la coexistència de diverses formes d'iniciativa i de gestió pública i privada..."

T. Quina significació internacional atribueixes a la "Declaració de Livorno"?

GLR. En la part que es refereix a l'evolució de la situació internacional, la "Declaració de Livorno" subratlla l'aportació positiva que comporten la liquidació de la dictadura feixista a Portugal i a Grècia i els progressos de la distensió, que fan més urgents a Itàlia i a Espanya, i a tota l'Europa occidental, "... noves orientacions capaces d'afavorir l'acció coordinada de les forces democràtiques per una política de renovació democràtica i socialista de la societat, per tal d'incidir positivament en la pregona crisi que corroeix els països capitalistes d'Europa..." Els comunistes d'Itàlia i Espanya consideren necessari i urgent, als seus països respectius i a tota l'Europa occidental, "... la més àmplia confrontació d'opinions i la més responsable recerca de punts de convergència i d'entesa entre totes les forces polítiques -socialistes, socialdemòcrates, democristianes, catòliques, democràtiques i progressistes- que vulguin actuar perquè el gran potencial democràtic d'Europa occidental trobi un terreny de convergència en una política de renovació i de progrés..."

Ahora, els comunistes d'Itàlia i Espanya es pronuncien a la Declaració per "... una nova política a Europa occidental fundada en relacions d'amistat i cooperació, sobre bases d'igualtat, amb tots els països del

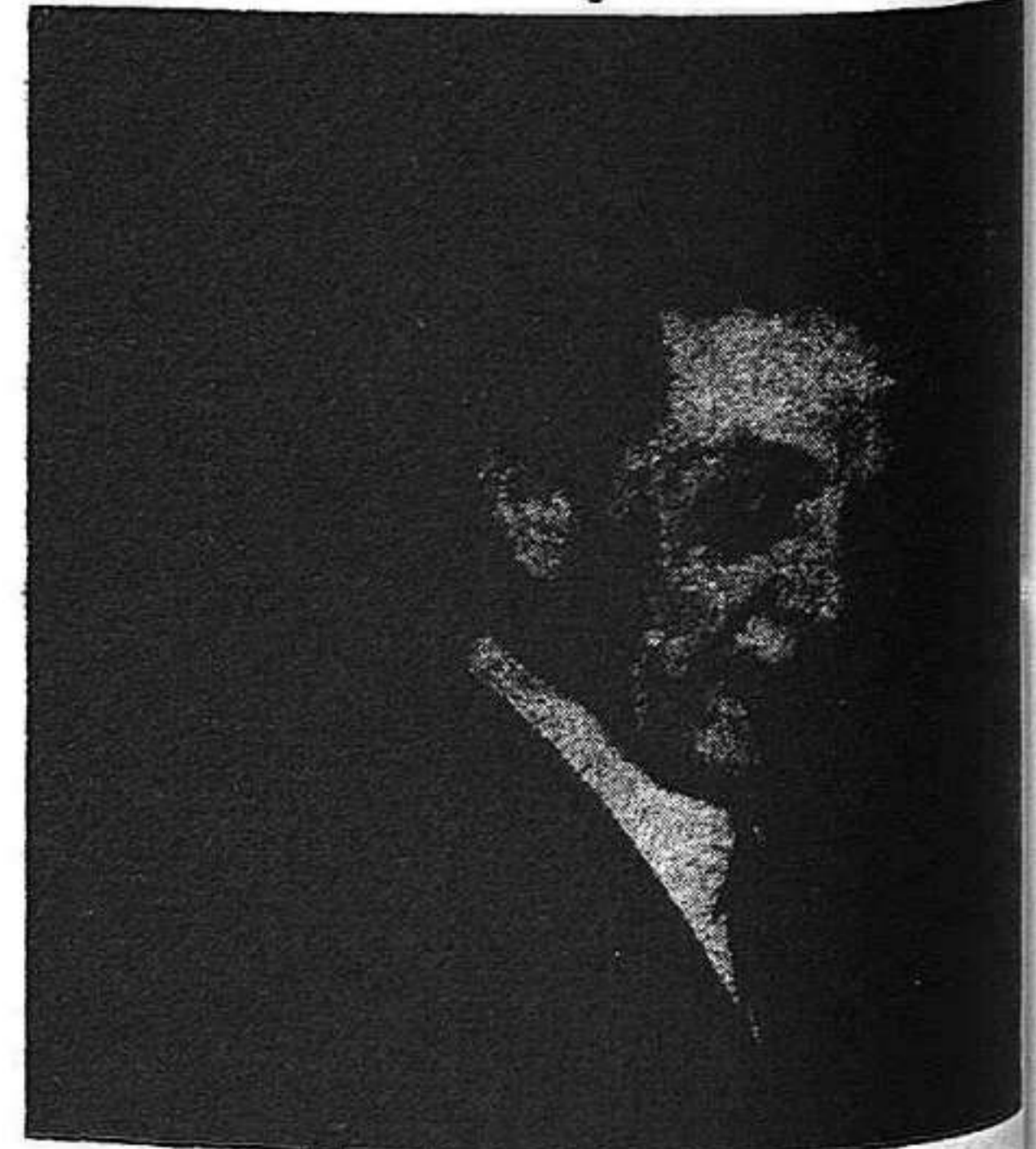
món, començant pels Estats Units i la Unió Soviètica..."

Considero que la reunió PCI-PCE i la "Declaració de Livorno" constitueixen un esdeveniment important en la vida política internacional, especialment per al moviment comunista,

Aquesta importància deriva, primer terme, del paper que juga en la vida d'Itàlia el PCI, que acaba de rebre el vot de més de deu milions d'italians i la política de qual de "Compromís històric" s'està obrint camí malgrat l'actitud, obertament anticomunista, dels líders de la democràcia cristiana. Deriva, segon terme, del fet que el PCI és el primer partit comunista del món capitalista pel nombre de militants, com també del prestigi que al món el PCE per la seva lluita heroica contra el feixisme i per la seva política nacional i internacional. L'autoritat del PCE s'ha posat en relleu, durant la nostra estada a Itàlia, en l'actitud de la premsa en les entrevistes que Santiago Carrillo ha tingut amb personalitats polítiques no comunistes, com De Martino o Saragat, o en la reunió de la nostra delegació amb el bisbe de Livorno. I, sobretot, en la rebuda que ens va fer el poble de Livorno.

La situació política mundial i especialment, els esdeveniments a Portugal mereixen particular atenció a la "Declaració de Livorno" que després de fer ressaltar la contribució que, per a la lluita per la democràcia i el socialisme a Europa, suposa la liquidació de la dictadura portuguesa, propugna una política distinta a la que s'està aplicant a Portugal. Això no afebleix, crec, la nostra solidaritat amb el P.C. Portugal i amb la revolució portu-

passa a la pàgina

Enrico Berlinguer

Al socialisme ...

ve de la pàgina 4

guesa davant dels perills d'un cop contrarevolucionari. Davant de l'imperialisme i de la contrarevolució, els comunistes d'Itàlia i d'Espanya som a la mateixa trinxera que els comunistes portuguesos. Però estimem que també hi són els socialistes i els socialdemòcrates portuguesos, la unitat dels quals amb els comunistes i amb el MFA ens sembla una premissa perquè la democràcia i el socialisme triomfin a Portugal. Per això ens esforcem per contribuir a la superació de les divergències que fan enfrontar les forces democràtiques portugueses i ens sentim solidaris de totes elles.

T. Aquest viatge a Itàlia, té alguna significació particular per a tu i per al PSUC?

GLR. Per al PSUC té una significació evident haver participat en l'elaboració de la "Declaració de Livorno" que pot ser, i ha de ser, un instrument molt valuós per a esclarir i propagar la posició dels comunistes catalans en relació amb problemes de la lluita per la democràcia i el socialisme que ocupen un primer pla en l'actual polèmica entre les distintes forces catalanes d'oposició.

Endemés, la reunió de Roma i el míting de Livorno han fet esdevenir més viva la solidaritat del poble italià envers la nostra lluita i han enfortit l'amistat entre els nostres partits. Estic segur que això contribuirà a fer més ferm l'agermanament entre els comunistes de Barcelona i els de Torí. Projectem establir, per exemple, un agermanament semblant entre el Comitè Central del PSUC i el Comitè del PCI de la regió de Piemonte.

La presència a Livorno de mig centenar de comunistes catalans ha servit per a posar en relleu davant del PCI i del poble italià la nostra estimació de la seva solidaritat i per a establir nous vincles d'amistat catalano-italiana.

Per a mi personalment, ha estat una festa aquest viatge a Itàlia. A l'octubre-novembre de 1946 vaig tenir el privilegi de fer un llarg viatge polític per Itàlia i vaig participar a dotzenes d'actes públics. Ara, gairebé trenta anys després, he tingut la sort de conviure i confraternitzar altre cop amb els comunistes i altres amics italians perquè, si bé vaig fer, en l'entremig, tres viatges a Milà per visitar l'Abat Escarré al seu exili de Vibeldone, van ser molt ràpids i sense temps per a res més.

Em sap greu no haver pogut visitar ara tots els indrets que vaig recórrer el 1946, on espero tornar algun dia, i confio que aviat podrem rebre públicament els nostres amics d'Itàlia en una Catalunya sense feixisme, lliure i democràtica.

El míting de Livorno

El Partit Comunista Italià va ser fundat a Livorno. A les recents eleccions administratives, el PCI va obtenir a Livorno el 64 per cent dels vots. La municipalitat està dirigida pels comunistes des de fa molts anys. Es comprèn, doncs, que l'onze de juliol a Livorno hi hagués un ambient de festa davant la manifestació que havien de celebrar a la nit el PCI i els comunistes espanyols. I es comprèn, també, que aquest ambient fos especialment acollidor per als comunistes i altres demòcrates arribats d'Espanya.

Era la primera gran manifestació després del triomf del PCI en les eleccions regionals i locals. Però l'acte no sols era important per això. Els dos dies anteriors, les delegacions del PCI i del Partit Comunista d'Espanya s'havien entrevistat i havien signat una declaració conjunta sobre les vies d'avanç cap al socialisme en els països d'Europa occidental. La manifestació de Livorno havia de ser —i va ser— la confirmació massiva de la política definida en aquesta declaració.

L'acte va ser espectacular. Es va celebrar a la gran Plaça de la República de Livorno i hi van assistir unes 70.000 persones. Un gran nombre de pancartes omplien la plaça, amb salutacions per als comunistes espanyols. A milers i milers de balcons de tota la ciutat la gent havia penjat banderes roges amb la inscripció de "Libertà per la Spagna!".

A la manifestació va participar un important grup de comunistes i demòcrates arribats d'Espanya (la gran majoria de Catalunya) i també alguns de l'emigració. El grup era portador d'una gran quantitat de pancartes en català i castellà, amb salutacions al Partit Comunista d'Itàlia, al P.C. d'Espanya, al P.S.U. de Catalunya, al P.C. d'Euskadi i amb visques a l'Assemblea de Catalunya i al poble basc.

Van parlar Santiago Carrillo i Enrico Berlinguer. Tots dos van reafirmar les tesis de la declaració conjunta, enmig dels aplaudiments entusiastes dels assistents. Un flamejar de banderes i una onada d'aplaudiments i de cançons els van acollir en aparèixer a la tribuna, van subratllar els principals punts dels dos discursos i els van acomiadar en acabar l'acte. I després, banderes i cançons van seguir omplint els carrers de Livorno, especialment quan la gent advertia la presència dels "compagni spagnoli".

Unes hores abans del míting, els espanyols presents a Livorno es varen entrevistar amb Santiago Carrillo i van discutir amb ell alguns dels principals problemes polítics de l'hora present.

Després de la manifestació es va celebrar una altra trobada de tots

els espanyols amb Santiago Carrillo i Enrico Berlinguer. Va obrir l'acte Santiago Carrillo amb unes paraules de presentació. A continuació, Enrico Berlinguer va pronunciar un breu discurs (en el qual va excusar-se per no saber parlar castellà ni català, tot remarcant el seu llunyà origen català), amb càlides paraules de salutació per als comunistes i demòcrates vinguts d'Espanya i expressant el desig de poder fer la pròxima trobada en una terra espanyola ja alliberada del franquisme. Seguidament va parlar un company de Barcelona en nom de tots els espanyols presents en l'acte, posant en relleu la importància política general del document aprovat i parlant d'aquest com d'un futur centre de referència —la "declaració de Livorno"— per a tot el moviment comunista internacional. Després van intervenir Gregori López Raimundo, secretari general del PSUC, i la resta dels membres de la delegació dels comunistes d'Espanya, en un clima de veritable entusiasme.

Això va ser la manifestació de Livorno. Un acte de confraternitat i d'unitat política entre els comunistes italians i els comunistes d'Espanya, entre un partit que s'ha transformat en la principal força política italiana i un altre que, malgrat la clandestinitat, constitueix ja la principal força política per a imposar els canvis democràtics que el nostre poble exigeix.

Uns i altres units en la definició d'una línia política que va més enllà d'Itàlia i d'Espanya. Una línia que, des d'ara mateix, constitueix la principal alternativa a la situació de crisi generalitzada i la via principal d'avanç cap al socialisme als països d'Europa occidental.

Ha sortit el núm. 79-80 (març-juny de 1975) de:

NUESTRA BANDERA

revista teórica y política del partido comunista de España

numeros 79 y 80 - marzo-junio 1975

Vida del Partit

El 39 aniversari a Terrassa

Els companys de Terrassa avançaren als dies 6 i 7 de juliol la celebració del 39 aniversari de la fundació del PSUC, que s'escau el 23 d'aquest mes. La festa d'aniversari coincidí amb la festa major de la localitat, la qual cosa permeté que la presència del Partit al carrer fos més contundent i apercebuda per un major nombre de persones.

Diuenge, dia 6, mentre la tradicional rua de la festa major feia el seu recorregut, foren instal·lades a diferents punts de Terrassa vuit parades de distribució dels materials del Partit, "posters" i documents democràtics. A propòsit de la rua, cal dir que als terrassencs no els agradà gens ni mica veure desfilar les forces d'ordre públic i que aquestes foren rebudes amb xiulets i crits de desaprovació. Dies abans havien estat detinguts nou treballadors de la construcció per haver participat a la vaga del ram els dies 2, 3 i 4 de juliol.

El dia 7, a les nou del vespre, l'hora que la gent pren la fresca pel carrer, es produí una manifestació acompanyada de banderes vermelles i pancartes. Es repartí gran quantitat de propaganda.

Companys i simpatitzants completaren la festa d'aniversari amb una diada al camp, on no faltaren les paraules vibrants, les cançons revolucionàries i una mica de gresca.

L'organització del Partit a Terrassa ha celebrat l'aniversari del PSUC amb un acte de fraternitat revolucionària però, al mateix temps, amb la presència del Partit entre el poble, garantia d'un demà d'esperança democràtica i socialista.

Ajut al Partit

Llista nº 4.

Comarca 10, 1.404 ptes; Comarca 15, 7.898 ptes; Comarca 20, 4.429 ptes; Comarca 20 bis And., 8.582 ptes; Comarca 30, 743 ptes; Comarca 40, 6.986 ptes; Grup Bolívar, 11.683 ptes.

Total: 41.725 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i sectors), 179.673 ptes; L'Hospitalet de Llobregat, 1.475 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 6.800 ptes; Sant Adrià de Besòs, 1.000 ptes.- **BAIX LLOBREGAT:** Comitè Comarcal, 100 ptes; El Prat, 10.445 ptes; Molins de Rei, 500 ptes; Castelldefels, 100 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell, 2.670 ptes; Sant Cugat, 2.000 ptes.- **VALLÈS ORIENTAL:** Granollers, 800 ptes; Mollet, 1.100 ptes.- **OSONA:** 85 ptes.- **BAGES:** Manresa, 2.000 ptes.- **MARESME:** Mataró, 47.915 ptes.- **TARRAGONA:** 38.922 ptes. **MONTSIA:** Amposta, 1.300 ptes; Sant Carles de la Ràpita, 1.200 ptes.- **LLEIDA:** 130 ptes.- **ALT URGELL:** La Seu, 300 ptes.- **CÈL.LULA DEMOCRÀCIA:** 9.910 ptes.

Total: 308.425 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 30 donatius, 5.389 ptes; un artista, 40.000 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Grup Cisneros, 4.450 ptes; Albert Salou, 500 ptes; Mercè, 1.000 ptes; Albert, 1.453 ptes.

Total: 58.792 ptes.

Total llista nº 4 : 408.942 ptes.
Suma anterior : 679.796 "
Suma i segueix : 1.088.738 ptes.

Cada dia ens és més difícil fer compatible l'espai de què disposem amb la quantitat de temes que reclamen la seva presència a "Treball". En la nostra lluita per guanyar espai hem decidit, ben a contracor, prescindir d'esmentar aquí els donatius d'aquelles persones que desitgen que els acusem recepció. Però per donar satisfacció a aquests desitjos, publicarem aquests donatius a "Mundo Obrero en Catalunya". Agraïm per endavant la comprensió envers aquesta decisió obligada.

Per a M.O.diari

Llista nº 4

Comarca 2, 1.593 ptes; Comarca 10, 3.402 ptes; Comarca 15, 6.412 ptes; Comarca 20, 19.225 ptes; Comarca 30, 85.796 ptes; Comarca 40, 6.777 ptes; Grup Bolívar, 11.683 ptes.

Total: 134.888 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Ctè. de Barcelona i col.laboradors i sectors), 179.673 ptes; L'Hospitalet de Llobregat, 5.190 ptes; Badalona, 2.100 ptes; Sant Adrià de Besòs, 700 ptes; Santa Coloma de Gramenet, 13.510 ptes. **BAIX LLOBREGAT:** Comitè Comarcal, 300 ptes; Cornellà-Sant Joan Despí, 60.900 ptes; El Prat de Llobregat, 1.855 ptes; Sant Boi, 945 ptes; Molins de Rei, 4.662 ptes; Castelldefels, 200 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 850 ptes; Gavà-Viladecans, 2.150 ptes.- **VALLÈS OCCIDENTAL:** Sabadell, 11.324 ptes; Terrassa, 2.450 ptes; Sant Cugat, 2.250 ptes.- **BAGES:** Manresa, 13.265 ptes; Cardona, 6.220 ptes.- **MARESME:** Mataró, 4.450 ptes.- **TARRAGONA:** 43.352 ptes.- **CÈL.LULA DEMOCRÀCIA:** 23.400 ptes.

Total: 379.747 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.: 13 donatius, 1.975 ptes; Amic P., 1.000 ptes; M. i MT., 1.000 ptes; Mercè, 829 ptes; Amics 14, 2.275 ptes; Nº 11, 10.000 ptes; A. i P., 6.000 ptes; Pep i M., 300 ptes.

Total: 23.379 ptes.

Total llista nº 4: 538.014 ptes.
Suma anterior : 1.267.380 "
Suma i segueix : 1.805.394 ptes.

Una fecunda germanor: Torí-Barcelona

Responent a una invitació del Comitè de la Federació de Torí del Partit Comunista Italià, el secretari polític i un altre company de la direcció del PSUC a Barcelona van fer estada a Torí durant tres dies. Van tenir múltiples entrevistes i discussions que han enfortit els lligams entre ambdues organitzacions. Ultra les discussions que varen mantenir amb els responsables de la Federació de Torí, encapçalats pel seu secretari I. Ariemma, els nostres companys foren rebuts a la Federació del Partit Socialista Italià de Torí i varen canviar impressions sobre la situació política a Espanya i a Itàlia. Naturalment, al centre de totes les entrevistes van estar els dos grans esdeveniments polítics que són la gran victòria del Partit Comunista i de les forces d'esquerra i democràtiques italianes a les eleccions comunals i regionals i la gran batalla lliurada per la classe obrera espanyola, i en particular a Catalunya, a les recents eleccions sindicals, amb l'èxit rotund de les candidatures obreres unitàries i democràtiques enfront dels jerarquies verticalistes.

Un detallat pla de treball conjunt entre les organitzacions comunistes de Torí i de Barcelona, com també la important solidaritat material i política dels comunistes torinesos envers l'organització barcelonina del nostre PSUC, afermen les perspectives d'aquesta germanor revolucionària.

Endemés, les organitzacions obreres de Torí han expressat igualment la seva solidaritat amb les Comissions Obreres de Barcelona i amb la classe obrera de la nostra ciutat. En particular la solidaritat entre els treballadors de la Seat i la Fiat ha trobat una singular expressió en la publicació, per l'Institut Gramsci, de l'opuscle titulat "Crisi economica e lotte operaie nel rapporto Seat-Fiat".

Totes les notícies i comentaris que apareixen en aquest número de "Treball" pel que fa a les relacions entre el Partit Comunista Italià i els comunistes espanyols ens estalvien altres valoracions d'aquesta visita, que s'inscriu en el quadre d'aquesta fraternitat.

L'Escola d'Estiu, un futur per a l'ensenyament

Prop de 3.000 mestres i 300 llicenciats reunits durant 10 dies de juliol: això sol dona una imatge prou clara de la dimensió assolida per l'Escola d'Estiu organitzada per "Rosa Sensat" i el Col·legi de Llicenciats de Catalunya i Balears. Des de la primera Escola d'Estiu de la postguerra, en 1966, amb 140 assistents, el progrés és espectacular. La proporció de mestres estatals, tot i ser encara baixa, ha estat més alta que mai: entorn del 20 per cent.

L'afluència, la vitalitat de l'Escola, la varietat dels cursets, el nivell polític del conjunt dels actes representen un èxit indubtable dels organitzadors i un signe del profund moviment de renovació que remou l'escola catalana.

L'interès professional, el desig d'aprendre, el sentit de responsabilitat, la curiositat política dels assistents, en gran majoria joves, són un senyal clar del fracàs del franquisme en el seu intent de destruir la tradició pedagògica desenvolupada a Catalunya fins al 1939, en el seu intent d'enregimentar l'escola i de liquidar-ne l'esperit democràtic i la catalanitat. També és un fracàs flagrant que milers de mestres busquin en unes entitats privades allò que no troben ni poden trobar a les escoles oficials de magisteri, dominades per la mediocritat, la rutina i el reaccionarisme.

L'últim dia es va discutir i aprovar en una assemblea general una alternativa democràtica a l'actual sistema educatiu. "No hi pot haver escola democràtica sense una societat democràtica", va dir Marta Mata en llegir les conclusions; i va afegir que aquí i avui a la societat democràtica s'hi va pel camí traçat pel programa del 12 de juny, al qual l'Escola d'Estiu expressa la seva adhesió explícita total.

L'alternativa allí aprovada no és una elaboració de gabinet -es va dir-, sinó producte d'una aspiració col·lectiva que es ve dibuixant els darrers temps. Els seus punts principals són: Direcció democràtica de la política educativa. Caràcter estimulant i no-selectiu de l'educació. Escola pública. Escola catalana. Gratuïtat. Pluralisme ideològic. Inspiració científica. Lligam de l'Escola amb la comunitat.

Finalment, l'alternativa es planteja qüestions com la formació dels mestres, els moviments de renovació pedagògica, l'estatut de l'ensenyant, el problema nacional català a l'escola i els problemes específics de cada nivell escolar, entre altres. Es tracta, doncs, d'unes autèntiques bases per a una política educativa en una societat democràtica, una garantia de cara al futur.

-D'on provenien els alumnes? -preguntem a un dels assistents.

-De totes les comarques catalanes, però també de les Illes, el País Valencià, Sevilla, Madrid, Euskadi i Galícia.

-Catalunya retroba, doncs, el seu paper capdavanter en els moviments de renovació pedagògica dintre de l'Estat espanyol. ¿Estan previstes d'altres escoles d'estiu a comarques?

-Sí. A Sabadell i Girona, almenys.

-Quina és, al teu parer, la principal novetat de l'Escola d'enguany?

-Jo diria que fins ara hi havia hagut sempre un divorci bastant gran entre la vessant pedagògica i la "política", entenent com a tal no sols la directament política, sinó també la que fa referència als aspectes laborals; reivindicatius, d'estructura educativa, etc. Aquest any hi ha hagut el propòsit de superar la divisió i de fondre tots aquests aspectes, i en una gran mesura s'ha aconseguit. L'alternativa ha estat

elaborada per 10 grups distints, amb un total de 500 persones, que es reunien dintre de l'horari de l'Escola. Això posa de manifest un progrés en la comprensió del caràcter profundament polític de les qüestions educatives. I la conclusió és clara, crec, per a tothom: sense enderroçar el franquisme, sense un canvi democràtic, qualsevol intent de renovació escolar i pedagògica troba uns límits insuperables.

Aquesta fusió entre els aspectes pedagògics i els polítics és visible passejant pel pati de l'Escola del Bosc de Montjuïc. A una aula, una representació teatral, a una altra un grup discutint, a un racó un assaig de cant coral, i a tot arreu propaganda de grups polítics. Però la significació política més profunda no rau en la presència de grups polítics, sinó en el fet que a l'Escola d'Estiu es ve forjant l'escola de demà, democràtica, popular i catalana; es ve transformant de soca-rel un dels aparells ideològics fonamentals de l'actual societat.

Posar fi a la repressió

De tots els documents apareguts darrerament contra la repressió franquista, el més contundent i esclaridor és, sens cap mena de dubte, el signat per 254 advocats de tot Espanya, presentat el 7 de juny d'aquest any al president del Govern. S'hi fa un obert i cru procés de les pràctiques terroristes, feixistes, de les forces repressives de la dictadura i de les bandes paral·leles que actuen sota la protecció de les autoritats franquistes.

En les seves conclusions hom reclama: 1) L'aixecament immediat de l'estat d'excepció a Biscaia i Guipúscoa. 2) Que siguin retirades les sol·licituds de pena de mort en el procés número 74/74 incoat pel Jutjat Militar Especial de Sant Sebastià contra J.A. Garmendia i A. Otaegui. 3) La commutació de les penes de mort ja imposades i que siguin retirades les sol·licitades en qualsevol altra jurisdicció. 4) L'abolició de la pena de mort. 5) La supressió de les jurisdiccions

especials, amb la immediata desaparició del Tribunal d'Ordre Públic i del seu possible succedani, el Tribunal Central Penal, i de la jurisdicció militar en aquells casos que no siguin estrictament castrenses, amb la suspensió de tots els procediments pendents en tals jurisdiccions. 6) El reconeixement del dret a l'autodeterminació dels pobles de l'estat espanyol. 7) El reconeixement de tots els altres drets i llibertats democràtiques. 8) La promulgació d'una amnistia general.

Aquestes demandes responen al sentiment de l'aclaparadora majoria de la gent dels pobles d'Espanya. A Catalunya, nombrosos professionals, intel·lectuals i artistes estan subscriuint també aquest document i donen la seva adhesió als vuit punts, veritable programa de lluita immediata contra la repressió, a favor del qual i per tots els mitjans cal que es renunciï el conjunt de la nostra societat.

«NOSALTRES, CIUTADANS DEL PAÍS VALENCIÀ»

Aquest és el títol del manifest que han signat més de 35.000 persones al País Valencià com a resposta a la maniobra feixista dirigida a, com diu el mateix manifest, "aïllar els valencians, tant lingüísticament com culturalment, del Principat i les Illes Balears, amb els quals formen històricament una mateixa comunitat cultural, ... impedir el desenvolupament de la nostra cultura i evitar que la nostra llengua siga l'instrument normal de comunicació social al País Valencià".

La política de separació del País Valencià de la comunitat catalana és exercida per mitjà de diversos mecanismes del règim feixista. Recordem, per exemple, la no inclusió, per part de TVE, del País Valencià en els programes especials en català. En aquest cas la maniobra ha estat dirigida pel mateix governador civil de València. Fou ell qui, per exemple, va posar sengles multes de cent mil pessetes a dos nois que recollien firmes al peu del manifest. La premsa oficial del "Movimiento" ha col·laborat en la maniobra. No ha publicat ni una sola ratlla en contra. Ni s'ha atrevit a publicar la declaració de la Real Academia de la Lengua Española, que s'ha pronunciat categòricament per la catalanitat del valencià, en contra dels intents "culturalment aberrants de desmembrar el País Valencià de la comunitat idiomàtica y cultural catalana", com diuen els acadèmics de la Real els quals, al mateix temps, denuncien que darrera aquesta maniobra "se ocultan consideraciones y propósitos que en nada se relacionan con la verdad de un hecho suficientemente claro para la filología y para la historia". Com diu el punt 2 del manifest, "aquestes campanyes són sistemàticament protagonitzades per les mentalitats més reaccionàries, lligades des de sempre als sectors socials dominants, que menyspreen la llengua dels valencians".

El 18 de maig s'enceta la campanya de llençament del manifest i de recollida de signatures. La reacció és plenament favorable entre les classes populars, entre els sectors mitjans, entre els intel·lectuals i professionals, a comarques, com ho proven les signatures. El dia 14 de juny es tanca la recollida de signatures, havent-ne aconseguit més de 35.000. Això prova la creixent presa de consciència del poble del País Valencià que, en aquest document, manifesta que "com a valencians parlem una mateixa llengua, la llengua catalana, junt amb la resta dels Països Catalans, amb els quals ens considerem units en una mateixa cultura. Llengua i cultura que defensarem, malgrat totes les dificultats" (punt 3 del manifest) i, al mateix temps, que aquesta unitat "no suposa cap 'imperialisme català' ni cap voluntat de deixar de ser valencians...

considerem que aquesta unitat és la condició indispensable per a la nostra afirmació com a poble" (punt 4 del manifest).

El manifest acaba amb la reivindicació del dret a l'ús social de la llengua, amb l'exigència de la seva oficialitat en contra dels qui, enfront dels interessos del poble, ho

neguen i, per últim, amb l'afirmació que "aquests i altres problemes només podran ser totalment resolts dins una societat democràtica. I entenem que no existirà una veritable societat democràtica fins que aquests drets ens siguin plenament reconeguts".

Enric Rovira

A propòsit de la polèmica, avui viva, entorn dels "Països Catalans", el PSUC -sense voler aquí entrar a fons en la qüestió- té la posició d'admetre la plena i inequívoca catalanitat lingüística i cultural de les Illes i el País Valencià; però pel que fa al problema polític de l'adscripció nacional d'aquestes terres el PSUC considera que són els pobles respectius de les Illes i el País Valencià els qui han de pronunciar-se, el dia que ho puguin fer lliurement en un marc democràtic. El PSUC no vol negar ni atribuir entitat nacional ni catalanitat a aquests pobles germans abans que ells no es pronuncien, però al mateix temps segueix amb atenció i actitud oberta les seves expressions polítiques. TREBALL, entenent la importància del manifest "Nosaltres, ciutadans del país valencià", acull a les seves planes aquest article, on es valora aquest manifest com a nou element, i de pes, al procés d'autodefinició política de la comunitat valenciana.

Les 6 hores de la cançó a Canet

Més de 35.000 joves varen anar a Canet no solament a escoltar les cançons sinó també a sentir-se protagonistes d'aquest acte que va ser també l'expressió de la necessitat vital de demostrar què és la nostra cultura popular. I moltes altres coses. A Canet flamejaren moltes banderes catalanes i d'Euskadi, ressonaren els crits de "Catalunya amb Euskadi!", "Llibertat per a Euskadi!", "Catalunya lliure!" i el crit que expressa l'anhel col·lectiu del nostre poble: "Llibertat!". L'emoció va arribar al seu punt àlgid quan en Rafael Subirachs va cantar "Els segadors" i tothom, dempeus, el va corejar.

(Foto "Trebball")